

Sygn. akt: I C 1764/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2015 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: **SSR Aneta Szalkiewicz-Łosiak**

Protokolant: staż. Aleksandra Słomczewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 listopada 2015 r. sprawy

z powództwa Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko B. S.

o zapłatę

(w połączonych sprawach I C 150/15 i I C 1764/14)

1. zasądza od pozwanego **B. S.** na rzecz powoda **Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W.** kwotę 7.938,80 zł (siedem tysięcy dziewięćset trzydzieści osiem złotych osiemdziesiąt grosze) wraz z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 4.904,90 zł od dnia 06 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 3.033,90 zł od dnia 08 lipca 2014r. do dnia zapłaty.

2. oddała powództwo w pozostałym zakresie,

3. zasądza od pozwanego **B. S.** na rzecz powoda **Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W.** kwotę 1.989,60 zł (tysiąc dziewięćset osiemdziesiąt dziewięć złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1764/14

UZASADNIENIE

Powód Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w W. domagał się zasądzenia od pozwanego B. S. kwoty 4.904,90 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 06 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty. Wskazał, iż domaga się zwrotu tych kwot od pozwanego gdyż jako ubezpieczyciel (...) Casco posiadaczy pojazdów mechanicznych wypłacił je tytułem naprawienia szkody wyrządzonej przez pozwanego.

Nakazem zapłaty z dnia 14 sierpnia 2014 r. wydanym w sprawie (...)zasądził kwotę dochodzoną pozwem.

Pozwany B. S. wniósł sprzeciw od ww. nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wnosząc o jego uchylenie i oddalenie powództwa, W uzasadnieniu podał, iż kwestionuje powództwo co do wysokości, albowiem w jego ocenie kwota objęta pozwem nie odpowiada wysokości szkody, spowodowanej zdarzeniem, w którym uczestniczył. W piśmie procesowym z dnia 10 listopada 2014 r. wniósł o zasądzenie na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Wskazywał, iż jego zachowanie, które doprowadziło do zdarzenia było wynikiem choroby psychicznej, afektywnej dwubiegunowej na którą cierpi, a nie jego świadomym działaniem.

Po sprzeciwie sprawa została zarejestrowana pod sygn. akt I C 1764/14 .

Nadto, Powód Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w W. domagał się zasądzenia od pozwanego B. S. kwoty 3.269,93 zł wraz ustawowymi odsetkami od dnia 08 lipca 2014 r. do dnia zapłaty. Wskazał, iż domaga się zwrotu tych kwot od pozwanego gdyż jako ubezpieczyciel (...) Casco posiadaczy pojazdów mechanicznych wypłacił je tytułem naprawienia szkody wyrządzonej przez pozwanego.

Nakazem zapłaty z dnia 21 października 2014 r. wydanym w sprawie (...) zasądził kwotę dochodzoną pozwem.

Pozwany B. S. wniósł sprzeciw od ww. nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wnosząc o jego uchylenie i oddalenie powództwa oraz o zasądzenie na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu podał, iż kwestionuje powództwo co do wysokości, albowiem w jego ocenie kwota objęta pozwem nie odpowiada wysokości szkody, spowodowanej zdarzeniem, w którym uczestniczył. Wskazywał, iż jego zachowanie, które doprowadziło do przedmiotowego zdarzenia było wynikiem choroby psychicznej, afektywnej dwubiegunowej na którą cierpi, a nie jego świadomym działaniem.

Po sprzeciwie sprawa została zarejestrowana ostatecznie pod sygn. akt(...)

Postanowieniem z dnia 3 kwietnia 2015 r. sygn. akt(...) połączył sprawę (...) do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia ze sprawą (...) i połączone sprawy prowadzi pod wspólną sygnaturą I C (...)

Sąd ustalił, co następuje:

Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w W. zawarło umowę ubezpieczenia (...) (...)z K. C. w zakresie pojazdu H. (...) nr rej. (...), stanowiącego jego własność.

okoliczność bezsporna, nadto dowód: zgłoszenie szkody – k. 12-13/

W dniu 13 kwietnia 2014 r. w G. B. S. nie zachowując należytej staranności wbiegł na jezdnię na przejście dla pieszych na czerwonym świetle, w wyniku czego wtargnął pod jadący pojazd marki H. (...) nr rej. (...).

okoliczność bezsporna, nadto dowód: zgłoszenie szkody –k. 12-13, dokumentacja medyczna –k. 34-36, dokumentacja policyjna –k. 58-69, zeznania świadka M. S. (1) –k. 77, zeznania K. C.-k.78-80, zeznania pozwanego B. S. –k. 81.

(...) Spółka Akcyjna w W. decyzją z dnia 05 maja 2014 r. wypłacił K. C. odszkodowanie w kwocie 4.904,90 zł oraz decyzją z dnia 14 czerwca 2014 r. w kwocie 3.269,93 zł na konto warsztatu naprawczego zgodnie z upoważnieniem właściciela pojazdu.

okoliczność bezsporna, nadto dowód: decyzja –k. 14 i 128, upoważnienie –k.16 i 127, raport –k. 17, faktura VAT (...)–k. 115, kalkulacja naprawy nr (...)–k. 117-119, dokumentacja fotograficzna –k. 120-126, zeznania K. C.-k.78-80.

Wezwaniem do zapłaty z dnia 22 maja 2014 r. ubezpieczyciel wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 4.904,90 zł w terminie do dnia 06 czerwca 2014 r. Następnie pismem z dnia 23 czerwca 2014 r. ubezpieczyciel wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 3.269,93 zł w terminie do dnia 07 lipca 2014 r.

dowód: wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem odbioru –k. 10-11, 130-131.

W wyniku szkody z dnia 13 kwietnia 2014 r. uszkodzeniu w pojeździe marki H. (...) nr rej. (...) uległa ściana tylna lewa, osłona ściany bocznej tylnej lewej, lampy tylne lewe. Stwierdzone uszkodzenia w pojeździe mogły powstać w okolicznościach wskazanych w sprawie i pozostawać w związku przyczynowo – skutkowym ze zdarzeniem drogowym jakie miało miejsce w G. w dniu 13 kwietnia 2014 r. tj. zderzenia pojazdu z pieszym B. S.. Uzasadniony koszt naprawy pojazdu marki H. (...) nr rej. (...) w danym zakresie uszkodzeń w tym robocizny wnętrza koła do 5 JC wynosi 7.938 zł, przy zastosowaniu części nowych i oryginalnych oraz zastosowaniu stawki roboczogodziny dla prac blacharsko – lakierniczych na poziomie 130 zł. Zastosowana stawka roboczogodziny mieści się w granicach średnich stawek

roboczogodziny, stosowanych w marcu 2014 r. przez zakłady z poziomu I kategorii z terenu T. i najbliższej okolicy. Użycie części nowych i oryginalnych uzasadnione jest zarówno wiekiem, jaki i stanem technicznym pojazdu. Z akt szkody nie wynika, że w samochodzie nie były instalowane części oryginalne, bądź uprzednio uszkodzone i odbudowane.

Niezasadne były wykonane czynności związane z zestawem mocowania zderzaka tylnego i wykładziny drzwi tylnych lewych. Powyższe elementy nie były uszkodzone w danym zdarzeniu – nakłada zderzaka jedynie zarysowana i ich demontaż wynikał tylko i wyłącznie z procesu technologicznego naprawy.

dowód: pisemna opinia biegłego sądowego z zakresu ruchu drogowego i rekonstrukcji wypadków drogowych oraz wyceny i technicznej eksploatacji pojazdów samochodowych M. T. wraz z kalkulacją naprawy –k. 179-186.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie opinii biegłego sądowego oraz na podstawie załączonych do akt sprawy dokumentów, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron, natomiast Sąd nie znalazł podstaw, aby odmówić im waloru wiarygodności.

Sąd w swych ustaleniach oparł się również na zeznaniach świadków M. S. (2) oraz K. C., którzy relacjonowali przebieg zdarzenia, a poszkodowany także zakres uszkodzeń pojazdu. Zeznania świadków Sąd uznał za spójne, korespondujące z pozostałym materiałem w sprawie, w tym z dokumentacją policyjną, zgłoszeniem szkody.

Sąd dał wiarę również zeznaniom pozwanego B. S.. Pozwany opisał przebieg zdarzenia. Zeznania w tym zakresie korespondowały m.in. z zeznaniami świadka K. C. oraz z materiałem zgromadzonym w sprawie, w tym z dokumentacją policyjną.

Sąd nie przeprowadził dowodu z opinii biegłego z zakresu psychiatrii z uwagi na cofnięcie wniosku dowodowego w powyższym zakresie przez stronę pozwaną na rozprawie w dniu 11 lutego 2015 r.

Między stronami bezsporne było, iż to pozwany był sprawcą szkody, jak również poza sporem była wysokość wypłaconego przez Towarzystwo (...) Spółkę Akcyjną w W. odszkodowania oraz legitymacja procesowa powoda.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w znacznej części.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie była zasadność żądania przez powoda zwrotu łącznej kwoty 8.174,83 zł, wypłaconej uprawnionemu do jej odbioru tytułem odszkodowania za szkodę z dnia 13 kwietnia 2014 r., a objętego ubezpieczeniem AC u powoda.

Podstawą prawną żądania powódki był więc art. 415 kc, zgodnie z którym kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia oraz art. 828 § 1 kc zd. pierwsze, w świetle którego jeżeli nie umówiono się inaczej, z dniem zapłaty odszkodowania przez ubezpieczyciela roszczenie ubezpieczającego przeciwko osobie trzeciej odpowiedzialnej za szkodę przechodzi z mocy prawa na ubezpieczyciela do wysokości zapłaconego odszkodowania. Zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 07 listopada 2013 r. sygn. akt I ACa 479/13 górną granicą odpowiedzialności sprawcy szkody w stosunku do ubezpieczyciela w procesie o regres jest to, co byłby on zobowiązany świadczyć bezpośrednio poszkodowanemu na podstawie przepisów prawa cywilnego.

Umowa ubezpieczenia AC przewidywała obowiązek wypłaty odszkodowania m.in. w przypadku uszkodzenia pojazdu.

Podstawą żądania wywiedzionego przez powoda była kwota wynikająca z faktury VAT, wystawionej przez zakład naprawczy. W ocenie Sądu faktura została wystawiona w oparciu o kosztorys, sporządzony w postępowaniu likwidacyjnym, prowadzonym przez Ubezpieczyciela. Kosztorys postępowania był nieco wyższy niż sama faktura, tym niemniej dokumenty te złożone przez ubezpieczyciela – wobec stanowiska pozwanego, który kwestionował wysokość

kosztów naprawy w kontekście ich celowości i konieczności - nie były wystarczające na tyle, by uznać, że przyjęte do wyliczenia ostatecznej ceny naprawy koszty poszczególnych napraw i części, były celowe.

Dlatego w sprawie został dopuszczony dowód z opinii biegłego, na okoliczność oceny celowości i konieczności kosztów poniesionych na naprawę uszkodzonego auta. Biegły co do zasady potwierdził konieczność napraw dokonanych w pojeździe, w tym również ich koszt. Zakwestionował jednak dwie pozycje kosztorysu powoda tj. zakres czynności związanych z zestawem mocowania zderzaka tylnego i wykładziny drzwi tylnych lewych. Według biegłego elementy nie były uszkodzone w danym zdarzeniu – nakładka zderzaka była jedynie zarysowana i demontaż wynikał tylko i wyłącznie z procesu technologicznego naprawy.

W związku z tym, że biegły dokonując oceny zakresu przeprowadzonych w pojeździe poszkodowanego napraw, oprócz mógł się jedynie na sporządzonym przez powoda kosztorysie, bowiem w fakturze, która potwierdzić miała rzeczywiście poniesione koszty naprawy, nie było specyfikacji tych napraw, nie wskazywano szczegółowo, konkretnie jakie naprawy złożyły się na ostateczną cenę. Sąd dokonując ustalenia w zakresie wysokości szkody, do naprawienia której zobowiązany był pozwany, przyjął wartość wskazaną przez biegłego. Powód nie wykazał bowiem, czy przyjęte w kosztorysie pozycje naprawy, których celowość i konieczność została przez biegłego zakwestionowana, nie były objęte ceną naprawy, wynikającą z faktury wystawionej przez warsztat, który naprawy dokonywał.

W związku z tym w ocenie Sądu weryfikacja faktury w kontekście kosztorysu ubezpieczyciela nie dawała podstaw do przyjęcia, iż faktura uwzględniała wyłącznie te czynności, których celowość i konieczność przeprowadzenia przez biegłego nie została zakwestionowana. Z tych względów podstawę rozstrzygnięcia Sądu stanowiła opinia, w której ww. dwie pozycje zostały zakwestionowane, a wartość szkody obniżona o koszt ich naprawy.

Pozwany wskazywał, iż w chwili zdarzenia znajdował się w stanie wyłączającym możliwość pokierowania własnym działaniem z uwagi na fakt, iż cierpi na chorobę psychiczną, afektywną dwubiegunową. Sąd nie kwestionuje, iż pozwany leczy się psychiatrycznie. Tym niemniej w ocenie Sądu pozwany nie wykazał, by powyższe schorzenie stanowiło podstawę dla przyjęcia, że doprowadził on do powstania szkody w stanie wyłączającym świadome podejmowanie decyzji i kierowanie swoim postępowaniem, do czego był zobowiązany zgodnie z art. 6 kc i 232 kpc. Co więcej strona pozwana cofnęła wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu psychiatrii na okoliczność stanu psychicznego pozwanego w dniu 13 kwietnia 2014 r., zdolności pozwanego do rozpoznania znaczenia swych czynów i pokierowania swoim postępowaniem. Zgodnie z treścią przepisów art. 232 k.p.c. i art. 6 k.p.c. in fine to strony mają obowiązek wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Sąd może dopuścić dowód z urzędu, ale nie ma takiego obowiązku. Jest to wyrazem zasady, iż to strony powinny być zainteresowane wynikiem postępowania oraz że to strony dysponują przedmiotem postępowania m.in. poprzez powoływanie i przedstawianie Sądowi wybranych przez siebie dowodów. Reguły dowodzenia, a więc rozkład ciężaru dowodu, określa przepis art. 6 k.c. Wynika z niego przedmiot i osoba, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 k.p.c.). Artykuł ten jednoznacznie stanowi, że ciężar udowodnienia faktów spoczywa na stronie, która wywodzi z tych faktów skutki prawne (SN I CKU 45/96 OSNAP 1997/6-7/76).

Mając na uwadze całokształt okoliczności sprawy Sąd uznał, że na powoda przeszły uprawnienia o roszczenie z tytułu szkody z dnia 13 kwietnia 2014 r., które przysługiwało ubezpieczonemu przez sam fakt zapłaty odszkodowania. Przy czym z uwagi na to, że ubezpieczyciel uzyskuje uprawnienie regresowe przeciwko sprawcy szkody, w zakresie zobowiązania tego ostatniego, należało przyjąć, że w nin. postępowaniu powód wykazał, że wysokość szkody, do zapłaty której zobowiązany jest pozwany wynosi 7.938,80 zł. Z tych względów na mocy Sąd art. 828 § 1 kc orzekł jak w pkt 1 wyroku w odniesieniu do łącznej kwoty żądań w połączonych sprawach, oddalając powództwo w pozostałym zakresie.

Kwota odszkodowania została zgłoszona w dwóch pozwach, ta zgłoszona wcześniej w wysokości 4.904,90 zł oraz później w wysokości 3.269,93 zł. Sąd przyjął, iż w związku z faktem, że łączna suma tych wartości stanowi jedną szkodę, zasądził od pozwanego całość odszkodowania, rozstrzygając wspólnie o żądaniach zgłoszonych w połączonych

sprawach. Natomiast orzekając o odsetkach, co do których termin naliczenia został określony odmiennie dla każdej z tych kwot, Sąd przyznał odsetki od pełnej kwoty zgłoszonej w sprawie I C 1764/14 tj. od kwoty 4.904,90 zł, od dnia 6 czerwca 2014r. Natomiast zasądzając odsetki od kwoty zgłoszonej w sprawie I C 244/15, Sąd pomniejszył ją o różnicę wartości zakwestionowaną przez biegłego i zasądził odsetki od dnia 08 lipca 2014r. od kwoty 3.033,90 zł. Sąd zasądził odsetki mając na uwadze treść art. 481 k.c., zgodnie z którym odsetki należą się za czas opóźnienia. W przypadku żądania regresowego, które ma charakter nieterminowego, do opóźnienia w zapłacie dochodzi po bezskutecznym upływie terminu określonego w wezwaniu wierzyciela do zapłaty. Pozwany został wezwany przez powoda do zapłaty kwoty 4.904,90 zł w wezwaniu, które odebrał w dniu 27.05.2014r., w którym powód zobowiązał go do zapłaty do dnia 05.06.2014r (k. 10). Zatem żądanie odsetek od tej kwoty od dnia 6 czerwca 2014r. uznać należy za usprawiedliwione. Podobnie ocenić należało żądanie zapłaty odsetek od zasądzonej kwoty 3.033,90 zł. od dnia 8.07.2014r., o zapłatę której powód wezwał pozwanego w dniu 27.08.2014r., zakreślając mu termin do uiszczenia należności do dnia 7.07.2014r.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na mocy art. 100 kpc w zw. z art. 108 § 1 kpc mając na względzie wynik postępowania, obciążając pozwanego kosztami postępowania w całości. Powód dochodził od pozwanego łącznie kwoty 8.174,83zł. Powództwo uwzględniono natomiast do wysokości 7.938,80 zł. Tym samym należy uznać, że powód uległ tylko nieznacznej części swego żądania, bowiem zostało ono uwzględnione w 97%.

Sąd rozstrzygając o kosztach postępowania, dokonał ich oceny w kontekście celowości ich poniesienia. W sprawie rozstrzygano co prawda o dwóch żądaniach, ale faktycznie stanowiących jedną szkodę. Nie było więc, w ocenie Sądu, uzasadnienia dla złożenia jednego roszczenia w dwóch odrębnych pozwach. Oczywiście nie ma formalnych przeszkód dla takiego zgłoszenia żądania, jednak powyższe nie pozostaje obojętne przy rozstrzygnięciu o kosztach procesu należnych stronie powodowej.

Nie ma wątpliwości co do tego, że powodowi należał się zwrot opłat od pozwu uiszczonych w obu sprawach, bowiem wartość opłaty uzależniona jest od wartości przedmiotu sporu i niezależnie do tego, czy roszczenie o odszkodowanie zgłoszone zostałyby w jednym czy – jak miało to miejsce w nin. sprawie - w dwóch pozwach, opłata byłaby taka sama. Dlatego do rozliczenia z tego tytułu Sąd przyjął kwotę **410** zł.

Tytułem wynagrodzenia za reprezentację przed Sądem, Sąd przyznał powodowi kwotę **1.200** zł. Taka bowiem wartość wynagrodzenia przysługuje powodowi nienależnie od tego, czy Sąd przyjąłby do rozliczenia należne wynagrodzenia za każdą z połączonych spraw (wówczas należne wynagrodzenie w każdej ze spraw odpowiada kwocie po 600 zł - zgodnie z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 roku, poz. 461), czy jedno wynagrodzenia, wyliczone w oparciu o sumę wartości przedmiotu sporu z obu spraw (wówczas należne wynagrodzenie odpowiada kwocie 1.200 zł - zgodnie z § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 roku, poz. 461).

Natomiast z uwagi na brak uzasadnienia dla wystąpienia z żądaniem zapłaty jednego odszkodowania, w dwóch różnych procesach, poprzez rozbitcie kwoty tego odszkodowania na dwie wartości, Sąd nie znalazł podstaw by jako celowy uznać koszt dwóch opłat skarbowych uiszczonych od pełnomocnictw, złożonych w dwóch sprawach. Jako celowy Sąd przyjął koszt jednej opłaty tj. **17** zł.

Stąd Sąd zasądził na rzecz powoda od pozwanego kwotę 1.989,60 zł. tytułem kosztów procesu (410 zł, 1200 zł, 362,60 zł, 17 zł).

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)